

เทศน์เช้า วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๙

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะเป็นความร่มเย็นเป็นสุขนะ กิเลสเป็นพินเป็นไฟเผารุนแรงมาก เผา
จนเสียสติ เวลาคนตามสามแยกสี่แยก เขาก็มีจิตเหมือนเรานั้นแหละ แต่เขาไม่มีสติควบคุมได้
ไง แล้วเขาทำของเขาเนะ ถ้ามองทางโลก เรามองแบบปกติ เป็นคนจิตปกติไ้ เขามีความสุข
อะไรของเขา เขายิ้มแย้มของเขาทั้งวันนะ แต่นั่นขาดสติไ้ แต่ขาดสติแต่จิตมันยังมีอยู่ มีชีวิตอยู่
ดำรงชีวิตของเขาโดยที่ไม่มีความละอายอะไรทั้งสิ้น

ไ้เราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนาไ้ อย่าให้กิเลสมันแผดเผาให้จนสติมันขาด
แล้วเวลาพินๆ ก็ให้กำหนดพุทโธ ตั้งสติไ้ ก็พินพุสติขึ้นมา ถ้าพินพุสติขึ้นมา มันก็กลับมาเป็น
ปกติสุข

แล้วเราเกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา วันพระๆ ไ้ วันพระ วันโกน เราฟังธรรม
เราศึกษาพระพุทธศาสนาจนมีความเข้าใจทั้งนั้นนะ จนเป็นนักปราชญ์ราชบัณฑิต เป็นผู้ถก
ธรรมะได้แจ่มแจ้ง แต่ทำความสงบของใจตัวเองไม่ได้ จะหาความสุขมาจากไหน

ความสุขของเรา เวลาเขาพูด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากาลามสูตร ห้ามเชื่อๆ ไม่
ต้องไปเชื่อเขา เขาก็อุปมาอุปไมยให้เราฟังว่า โอ้ย! มันจะมีความสุขอย่างนั้น จะมีความสุข
อย่างนั้นนะ

ไ้เราพอมันเผอเรอ มันเพ้อเจ้อ มันก็ว่าเป็นความสุขไ้ เพราะคนมันไม่เคยรู้ไม่เคยเห็น
แต่คนมันเคยรู้เคยเห็นนะ ไ้เพ้อเจ้อเพ้อฝันนั้นเรื่องหนึ่งนะ

เวลาจิตเป็นปกติสุขขึ้นมาเพราะอะไร

เพราะเรามีสติควบคุมมันได้หมด

ดูป็นสิ ปีนเวลาเขายัง คนที่มีสติสัมปชัญญะเขายังแม่นยำมากเลย ใ้เรามือไม้สั้นเลย จับ
ป็นยกขึ้นไม่ได้เลย แล้วจะเอาอะไรไปสู้กับกิเลสในหัวใจของตน นี่มันเป็นเรื่องไร้สาระ พอเรื่อง
ไร้สาระ เราไปเชื่อเรื่องไร้สาระอย่างนั้นกันไ เวลาเชื่อความจริง ฟังไม่ได้

พุทโธๆ คำว่า “พุทโธนะ” คนโบราณตกใจเขาพุทโธๆ เพราะอะไร ระลึกถึงองค์สมเด็จพระ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในบรรดาสัตว์สองเท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด

แต่เราเกิดมาไม่ทันไ ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้วไ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
นะ ในเทศนาว่าการของท่านนะ ท่านเกิดเป็นจักรพรรดิแล้วจักรพรรดิเล่า เกิดแล้วเกิดเล่า

ใ้เราก็ก็นั่นกัน ใ้ที่นั่นอยู่ไ มันไม่มีต้นไม่มีปลายไ ถ้าไม่มีต้นไม่มีปลาย มันยาวไกล
มาจากไหน ถ้ามันยาวไกลมาจากไหน มันอยู่ที่บุญและบาปของแต่ละบุคคล

เวลาบุญและบาปของแต่ละบุคคล คนที่มีบุญมีกุศลเวลาเขาเกิด เขาเกิดมาเขามีความ
อุดมสมบูรณ์ในชีวิตของเขา แต่หัวใจของเขาไม่อุดมสมบูรณ์ไปอย่างนั้นหรอก ถ้าอุดมสมบูรณ์
อย่างนั้น เขาจะมีความสุขทุกๆ ทุกอย่างพร้อมเพรียงหมดเลย แต่หัวใจมันดันโครมๆ นะ แล้ว
มันคิดถึงว่าคนอื่นมีความสุข มันมีความสุขอยู่คนเดียวมันเหงะ ใ้หัวใจนี้สำคัญที่สุด

ถ้าหัวใจสำคัญที่สุด เห็นไหม เวลาเราพูด หัวใจสำคัญที่สุด ก็ไม่ต้องกินข้าวสิ ไม่ต้องมี
ปัจจัย ๔ ใ้หัวใจมันอยู่ไ

ไ้ไ้มันก็พูดประชดประชันจนเกินไป

เพราะธรรมชาติ เวลาคนเกิดมามีกายกับใจ ร่างกายนี้มันก็ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย
ดำรงชีวิต แต่ปัจจัยเครื่องอาศัยดำรงชีวิต มีไ้ไ้ใหญ่เท่าองค์หลวงตาพระมหาบัว ท่านก็มี
บริวาร ๘ แต่ท่านหาด้วยศรัทธาในพระพุทศาสนา ท่านเป็นหัวหน้าไ หาทพยัสินเพื่อกู้ชาติ
เป็นหมื่นๆ ล้านนะ

หมื่นๆ ล้านมันเรื่องภายนอก มันเรื่องของสังคม มันเรื่องของกาู้ชาติ แต่ท่านก็มีปัจจัย
๔ มีบริวาร ๘ อยู่เหมือนเดิม สมบัติของท่านก็แค่บริวาร ๘ เท่านั้นนะ เพราะอะไร เพราะจิตใจ
ท่านเป็นธรรมไ ถ้าเป็นธรรมแล้ว ช่วยตัวเองได้แล้วก็ช่วยผู้อื่น เห็นไหม

หลวงปู่มั่นฯ เวลาท่านเทศน์ว่าการ สร้างธรรมทายาทฯ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภณารื้อสัตว์ชนสัตว์ก็รื้อหัวใจของสัตว์โลก

หลวงปู่มั่น จิตเป็นอย่างไร จิตเป็นอย่างไรทั้งนั้นนะ

นี่เหมือนกัน หลวงตาพระมหาบัวท่านสร้างของท่านมา แล้วท่านทำประโยชน์กับชาติด้วย แล้วเราละ ถ้ามีเป็นหมื่นๆ ล้าน แต่ทุกข์เกือบตาย ของท่านนะ ไม่ใช่สมบัติของท่าน เป็นสมบัติของศรัทธาไทย

คนที่เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เขาทำมาหากินของเขา เขามีทรัพย์สินที่เกิดความจำเป็นในชีวิตเขา เขาก็เสียสละเพื่อสาธารณประโยชน์ เพื่อการกู้ชาติ มันเป็นสมบัติของศรัทธาไทยเขา แต่ไม่มีผู้นำ ใครจะทำ เราอยู่อย่างนี้ เราจะเอาเงินเข้าคลัง ไม่มีสิทธิครับ กฎหมายไม่อนุญาตครับ เวลาทำขึ้นไป ใครจะทำ

ไอ้คนทำๆ ต้องมีอำนาจวาสนา แล้วอำนาจวาสนาที่สร้างขึ้น มา เห็นไหม ช่วยตัวเองได้แล้ว ช่วยผู้อื่นด้วย ช่วยชาติด้วย กู้ชาติด้วย

ของเราช่วยตัวเองได้หรือยัง ว่างๆ ว่างๆ มิจาทั้งนั้นนะ

ถ้าเป็นความจริง ศิล สมาธิ ปัญญา ถ้าจะเป็นความจริง พื้นฐานศีลมันทำให้เป็นสัมมาทิฐิ เป็นสัมมาสมาธิถูกต้องชอบธรรม ทุกสิ่งๆ ไอ้ฟุ่มเฟือย ฟุ้งเฟ้อ ใ้หนุ่นก็ได้ ใ้หนี่ก็ได้ มิจาทั้งนั้น เวลาเรา ถ้ากินอิ่มนอนอุ่นแล้วเราไปตากอากาศ อู๋! สบายๆ

แค่นั้นหรือ สมาธิเป็นอย่างนั้นหรือ

สมาธิ จิตมันต้องเป็นอิสระขึ้นมา เพราะมันเป็นความมหัสจรรย์ มหัสจรรย์ตรงไหน มหัสจรรย์ที่ว่าเราล้มลุกคลุกคลานอยู่ที่นี่ กิเลสมันขี้นหัวอยู่ที่นี่ มันล้มลุกคลุกคลานอยู่ มันทุกข์มันยากอยู่ที่นี่ แล้วเวลากิเลส เราจะใช้คำว่า “กิเลสมันเผลอ” เลยนะ ไอ้พุทโธๆ จนกิเลสมันเผลอ คือกิเลสมันปล่อยวาง คือกิเลสมันสงบตัวลง

เหมือนเราเฝ้า เวลาโกรธ เวลาเครียด อู๋! ทุกข์ยากไปหมดเลย เวลามันสุขสงบลง เห็นไหม มันสงบตัวลง แต่ไม่ได้ไปทำอะไรมันเลย แต่ถ้าไม่มีตรงนี้ จะทำอะไรก็ทำไม่ได้ ทำไม่ได้

เพราะอะไร ทำไม่ได้เพราะมันมีสมุทัยเจือปนมา มันมีต้นหาความทะยานอยาก ใครไม่อยากบ้าง จนอิทธิธรรมเขาบอกเลยนะ ใ้คนที่มีความอยากๆ ภาวนาไม่ได้

แต่เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านเป็นศากยบุตร ท่านเชิดชูพระพุทธศาสนา ท่านบอกว่า ใ้ความอยากอย่างนั้นมันเป็นมรรค เป็นความอยากในทางดีงาม ถ้าความอยากในทางดีงาม คนไม่มีความอยากเลย ไม่มีความดีงาม ไม่มีเป้าหมายเลย อธิษฐานบารมีมันมาจากไหน

แล้วคนเกิดมาบอกว่าจะไม่มีความอยากเลย ก็รอพระอรหันต์ปฏิบัติใช่ไหม

พระอรหันต์ไม่ต้องปฏิบัติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านรับรองแล้ว แต่ใ้ที่ปฏิบัติๆ ก็ใ้ชี้ทุกข์ชี้ยาก ใ้ปุ่ดูชนคนหนานี้ ใ้กิเลสครอบงำในหัวใจนี้ แล้วบอกว่าห้ามมีความอยาก แล้วค่อยมาภาวนา

ไม่ใช่ ความอยากสงบตัวลง คนที่ภาวนาเป็นนะ เวลาจิตสงบแล้ว ใ้โฮ! มันมหัศจรรย์มาก แล้วมันจะพึงใจ แล้วจะเอาอย่างนั้นอีก ครั้งที่ ๒ ทำได้ยากมาก กิเลสมันจะพลิกมันจะแปลงของมัน

แต่เวลาหลวงปู่เจี๊ยะท่านสอนไง ชำนาญในวสี เราจะทำอะไรก็แล้วแต่นะ เราวางหมด เราทำแต่เฉพาะเหตุการณ์ พุทโธๆ มันต้องมีคำบริกรรมของมัน แล้วพอมันชำนาญ มันสมดุล มันพอดีของมัน เหตุมันสมควร สมภามมันจะเสื่อมไปไหน

ใ้สมภามเสื่อมๆ เพราะอะไร

เพราะมันอยากได้สมภาม แต่มันไม่สร้างเหตุในการเป็นสมภาม

ใ้ครูบาอาจารย์ของเราชำนาญในวสี คือชำนาญในการทำสมภาม แล้วสมภามมันจะไปไหน การชำนาญในการทำสมภาม ชำนาญในการทำสมภาม ชำนาญในวสี

ชำนาญอย่างไร

ชำนาญก็อย่างเรานี่แหละ ชี้ทุกขชี้ยาก เกือบเป็นเกือบตาย ศึกษาเท่าไร อบรมบ่มเพาะมาเท่าไร กิเลสมันร้ายกาจกว่านั้น ใ้ที่ว่าป็นสัญญาๆ ใ้ที่ว่าป็นโทษๆ ใครไม่เคยได้ยินได้ฟังบ้าง

หลวงปู่มันท่านย้าแล้วย้าอีกอีกนะ แล้วเราก็คศึกษามา เราก็กั้ว เราก็พยายามจะทำของเรา แล้วเป็นใหม่ละ เพราะอะไร

เพราะใ้ตัวพลิกแพลง ใ้สมุทัย ใ้กิเลสในใจของตนนั้นนะ เราไม่เท่าทันมัน เราคิด เราคิดมันอยู่ข้างนอก ใ้ข้างในมันหลอกมันลวง มันถึงทำได้ยาก จนต้องมาสำนึกเองรู้เอง อ้อ! อ้อ! แล้วก็ เออ! เราไม่อยากแล้ว

ใ้ที่เคยได้ สาธุ นั้นเคยได้สัมผัส แต่ตรงนั้นเราไม่ต้องการมัน เราต้องการปัจจุบันนี้ เราก็อพุทโธๆ ของเราไป ถ้ามันสมดุลงพอดี มันป็น นี่เหตุไ้ ถ้ามันรักษาเหตุ มันทำเหตุให้ป็น สมามิ มันจะไปไหนวะ สมามิไม่เคยอยู่กั้กับเรา เพราะเหตุมันสมดุลงไ้ เรามีเงินอยู่ในกระเป๋าล้านหนึ่ง มันก็อยู่ล้านอยู่อย่างนี้

นี่เหมือนกัน ถ้ามันมีเหตุของมัน เหตุมันสมดุลงพอดีของมัน ใ้สมามิมันจะไปไหนวะ

นี่ทำสมามิไม่ป็น พอทำสมามิได้แล้ว นี่ไ้ วันนีวันพระ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน แล้วทำอย่างไ้ต่อ แค่นั้นนะ

แล้วในทางภาคทฤษฎีในปริยัติไ้ สมามิแก็กิเลสไม่ไ้ๆ แล้วใครไปศึกษามีความรู้อย่างนี้ขึ้นมาละ แล้วก็มาเหยียดมาหยามกันไ้ สมามิแก็กิเลสไม่ไ้ สมณะห้ามทำ ทำไม่ไ้

อ้าว! ก็พวกเราไม่ต้งทำงาน จะมีใ้มีสอยตลอดชีวิต มันป็นไปไ้ได้อย่างไร ถ้าไม่มีงานทำ จะเอาอะไรมาเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย

นี่ก็เหมือนกัน สมามิแก็กิเลสไม่ไ้

ไม่มีสมามิก็ไม่มีทุน ไม่มีสมามิ กิเลสมันก็ครอบงำ ทำอะไรไปกิเลสมันแบ่งปันทั้งนั้นนะ เพราะอวิชชาอยู่ที่ฐิติจิต ความคิด ความเคลื่อนไหวออกมาจากจิตทั้งนั้น ออกมาจากจิต มันก็ออกมาพร้อมกิเลสทั้งนั้น

แล้วเวลาทำสมาธิๆ กิเลสมันสงบตัวลงใช่ไหม แล้วเวลาถ้าสมาธิมันเสื่อมละ นี่กิเลสร้อยเปอร์เซ็นต์ แล้วกิเลสร้อยเปอร์เซ็นต์ ความรู้สึกนึกคิด หนังสือเปิดเมื่อไหร่ก็ได้ ตัวอักษรมันไม่หายไปไหนหรอก ปริยัติจำเอาเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ปฏิภาณของตน ความเป็นจริงของตนอยู่ไหน

ถ้ามันเป็นจริงมาแล้ว เห็นไหม คนมันเป็นไง วายน้ำเป็น ลงน้ำเมื่อไหร่ก็วายน้ำได้ วายน้ำไม่เป็น ลงน้ำ จมน้ำตายหมด

นี่เหมือนกัน ทำสมาธิได้ กิเลสมันสงบตัวลง มันเป็นสังขจะเป็นความจริงในหัวใจดวงนี้ นี่ไง วิธีการไง วิธีการ มัคโค ทางอันเอก ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา ถ้าพระพุทธศาสนา ไปวัดไปวา ทำบุญทำกุศล บุญและบาป เวลาเป็นสมาธิ พ้นจากบุญและบาป เป็นสมาธิชั่วคราวยๆ ก็อยู่วังวนของกิเลสเหมือนเดิม

เวลามัคโค ทางอันเอก เวลามันพิจารณาของมันด้วยวิปัสสนา วิปัสสนาด้วยธรรมจักร จักรที่มันเกิดขึ้นจากไหน

ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการไง วิธีการดับทุกข์ด้วยมรรค ๘ ธรรมจักรเวลามันเคลื่อนมันหมุน เอ๊ย! เอ็งไม่รู้อะไรกันเลยหรือวะ แล้วเอ็งรู้ธรรม มันเป็นไปได้อย่างไร มันเป็นไปไม่ได้ ถ้ามันเป็นไปไม่ได้ มันก็ไม่ใช่เลย เพียงแต่มันก็จำขึ้นปากครูบาอาจารย์มาพูดต่อนั่นแหละ

นี่ไง เวลาหลวงปู่หลุยท่านพูดไง ใจความทุกข์ความยาก ความคิดเรา เวลาเราขากเสลดไป มันไม่ตกที่แผ่นดิน แล้วเวลามันคิดซ้ำ มันก็เท่ากับเอ็งเอาลิ้นไปเลียกินเสลดเอ็งนั่นแหละ

มันทำให้เราสยดสยองไง สยดสยอง รังเกียจใช้กิเลสไง

แล้วเวลามันคิดขึ้นมา เคยสยดสยองไหม อารมณ์ชั่ววูบมันไปหมดแหละ ถ้ามีสติ เห็นไหม มีสติมันเท่าทันไง มันเท่าทัน ความคิดมันเจือไปด้วยเสลด ความสกปรกโสโครก เชื้อโรคทั้งนั้นนะ แล้วเอ็งไปคิดทำไม

ถ้ามีสติมีปัญญา ครูบาอาจารย์เวลาท่านพิจารณาของท่าน มันเห็นแล้วมันสยดสยอง ใจของเราเหมือนกัน เวลาถ้ามันคิดแต่ทางชั่ว มันสยดสยอง แต่มันคิดบวกนะ คิดในทางดีไง โอ้! คนมีความอยาก ภาวนาไม่ได้

อ้าว! เราก็อยาก เราก็อยากภาวนาของเรา ถ้าอยากภาวนา ความดี ทำดีเพื่อหยุด ทำดีเพื่อดี ให้อะไรทำความดีแล้วให้พวกไปด้วย พวกความดีมาเลยนะ รู้จักไหมว่าฉันนี่เกิดมาเป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เป็นชาวพุทธ เป็นนักปฏิบัติ

มันพกความดีมันมาแล้วนะ มันเห็นเอาความดีมันจะไปวัดกับคนอื่นแล้ว

เราทำความดีเพื่อดีของเรา ทำไม่ต้องเห็นความดี แยกความดีไปทะเลาะเบาะแว้งกับคนทั่วโลกทั่วสงสาร มันจะบ้าหรือ ความดีบ้าๆ อย่างนั้นนะนะนะ ดิฉัน

อ้าว! ก็คนดีไง จะสร้างบารมีธรรมไง

เราทำพอประมาณ ถ้าเขาขาดแคลน เขาต้องการ เราก็บอกเขา ถ้าเขาไม่ต้องการเรา จนเขาเบื่อ เขารำคาญใจ

เราปฏิบัติใหม่ๆ ใ้คนนั้นจะมาคุย คนนี้จะมาคุย

เดินจงกรม อย่ามาอยู่ ไม่คลุกคลีกับใครทั้งนั้น ใ้การคลุกคลี นั้นนะดินพอกหางหมูแล้วกิเลสมันจะเกิดแล้ว กิเลสมันจะเกิดเพราะอะไร

ถ้าคุยแล้วนะ มาคุยบ่อยๆ เอ๊ะ! วันนี้ทำไมยังไม่เห็นมาเลย มันติดใจ มันอยากจะมีเพื่อนคุย มันอยากจะทำอะไร แล้วทำอะไรได้อะไร สุขหัวกันนั้นนะ

สมาธิเป็นหนึ่งใน ไม่ใ้การสุขหัว สมาธิสุขหัวไม่มี สมาธิมันเป็นหนึ่งในใจของตัวเอง นักปฏิบัติด้วยกันต้องเห็นใจกัน เวลาเราพบหน้ากัน ทักทายกัน นั้นเรื่องหนึ่ง แต่เวลาของเขา อย่าไปกวนเขา เขามา เขาต้องการเวลา นักปฏิบัติ เวลาสำคัญที่สุด

เวลา ๒๔ ชั่วโมง แล้วเวลาปฏิบัตินะ เมื่อไหร่จะ ๕ นาที เมื่อไหร่จะ ๑๐ นาที จดรูปไว้ดอกหนึ่ง เมื่อไหร่มันจะไหม้หมดสักที เวลาอย่างนั้นนะเวลาทุกข์เวลายาก แต่พระปฏิบัติไ้นักรบๆ ๒๔ ชั่วโมง ๒๔ ชั่วโมงฝึกตลอด กำหนดพุทโธตลอด

บวชใหม่ๆ เป็นอย่างนั้น หลวงปู่สอนอย่างนั้น ใ้พุทโธตลอดวินาที พุทโธตลอดไป

ใ้เรามาปฏิบัติก็พุทโธตอนมาวัด กลับบ้านไปมันพุทโธ! ทุกข์ยาก มันไม่ได้หรอก

แต่ถ้าคนเป็นนะ เวลามันรักษาหัวใจของตน ชำนาญในวสี ชำนาญในวิธีการ สำคัญที่วิธีการ แล้วต้องวิธีการที่ถูกต้องด้วย ถ้าวิธีการไม่ถูกต้องมันก็เป็นมิจฉา มิจฉามันก็เพ้อเจ้อ เพ้อฝัน เพื่อพกนั่นนะ ฟังแล้วก็ โอ้โฮ! น่าเบื่อ

แต่ของเราสงบไม่สงบ

หลวงปู่มั่นพูดคำเดียว “จิตเป็นอย่างไร” พอ

พอจิตเป็นอย่างไรแล้ว ถ้าบอกจิตมันดี

“ดีอย่างไรว่ามา”

ท่านสาวหาเหตุเลย

เวลาจิตมันดี จะคิดปล้นเขาอยู่เนี่ย จะคิดไปรังแกเขา จิตมันดี

ดีแบบระรานเขาเนี่ยหรือ ดีแบบระรานเขาก็ดีแบบกิเลสไง กิเลสมันว่าดี ไปทางของกิเลส เบียดเบียนตนและเบียดเบียนผู้อื่น ถ้าในทางที่ดี เอ็งจิตดีอย่างไร

กำหนดพุทโธ ที่มันทุกข์มันยาก พอตั้งสติให้ได้ พุทโธกับจิตกลมกลืนกัน พุทโธได้ง่ายขึ้น

หลายๆ คนจะบอกว่า มันพุทโธเองเลยนะ มันพุทโธเอง

มันพุทโธเอง มันก็ยังพุทโธอยู่ มันยังมีสมมุติอยู่ มันมีสิ่งผู้รู้ ให้ถูกรู้ มันจะพุทโธเอง เราก็ต้องตั้งสติควบคุมพุทโธเอง เพราะอะไร

เพราะพุทโธเองมันจะพาไปหลับ เพราะเราไม่ได้ควบคุมดูแล ก็มันพุทโธเองไง เราก็ตื่นเดินไปกับมันนะ จบ จบที่ก็ไปตกภวังค์อยู่วันยังค่ำ

ภวังค์นี้สำคัญมาก ภวังค์อย่างหยาบ อย่างละเอียด ภวังค์รื้อแปดพันเก้า ตกภวังค์หมด

ดูแม่น้ำลึ แม่น้ำที่มันโบราณ มันจะมีวังวนของมัน เป็นที่วังวน นั่นแหละตรงนั้นแหละสัตว์น้ำ เยอะมากเลย

ไอ้จิตก็เหมือนกัน มันไหลไปแล้ว เดี่ยวมันก็ไปวนนะ วนกลับมาแล้วก็หลับอยู่นั่นแหละ นี่ถ้ามันเป็นจริง มันเห็นแล้วมันสังเวช

ไม่ต้องไปสอนใคร สังเวชที่จิต สติมันจะเพิ่มขึ้น สังเวชที่เรา เราจะดูที่ใจของเรา

เรามานี้ เราจะมาหาพื้นที่ของเรา นาของเรา ใจของเรา สัมมาสมาธิของเรา นี่เป็นอริยทรัพย์ฯ ผู้ใดได้รู้ได้เห็นขึ้นมา มันจะฝังใจดวงนั้นไป แล้วงานอย่างนี้ทำแทนกันไม่ได้ ไม่มีใครทำแทนใคร บัณฑิตตั้ง สันติปฏิภาณ เราทั้งนั้นต้องเป็นผู้ทำ แล้วผู้ที่จะต้องมีความศรัทธา เพราะมีศรัทธามีความเชื่อ ถึงได้มาเร่งความเพียร ความทุกข์ความยาก ความอดสาหัสของตน

คนไม่มีศรัทธาทำได้อย่างไร อดนอน อดอาหารทั้งวันทั้งคืน เดินจงกรมทั้งวันทั้งคืน ทำได้อย่างไร มันเป็นไปได้ไม่ได้ แต่ถ้ามันมีศรัทธา มีบัณฑิตตั้ง สันติปฏิภาณในหัวใจของตน โอ้โฮ! มันโหมมันกระหน่ำเต็มทีของมันนะ

เข้าพรรษา เราดูเราเห็นทางโลกสังคม มันมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป เวลากระแสนมันเกิดขึ้นก็ฮือฮากันไปรอบหนึ่งๆ แล้วไม่ใช่ปัจจุบันนี้นะ ๒,๐๐๐ กว่าปี ไปอ่านประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา ศาสนาแห่งสันติภาพ มันดีกว่าลัทธิอื่นนะที่เกิดสงครามศาสนา พระพุทธศาสนาไม่มีสงครามศาสนา มีแต่เป็นเหยื่อ มีแต่ศรัทธาแล้วเป็นเหยื่อให้นักล่ามันพาให้อิสระสูญแยก

แต่ถ้าเป็นความจริง ไปศึกษาพระพุทธศาสนาแต่ละแคว้นแคว้นตั้งแต่ ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้วในปัจจุบันนี้เวลาศึกษาแล้วเราภูมิใจ พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งสันติภาพ ไม่เคยเบียดเบียนและรังแกใคร แล้วเวลาฝึกปฏิบัติขึ้นมาก็ต้องรู้เท่าทันกิเลส ไม่ให้มันเบียดเบียนเรา เบียดเบียนตัวมันเอง เบียดเบียนภวาสวะ เบียดเบียนภพ ทำให้มันสะอาดบริสุทธิ์ขึ้นมาถ้ามันเป็นไปได้

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ให้มีอำนาจวาสนา มีศรัทธาความเชื่อในพุทธะ ในหัวใจของตน แล้วฝึกปฏิบัติค้นคว้าหาหนทางให้ได้ ถ้าเป็นสัมมาปฏิภาณต้องชอบธรรมก็มีหัตถจริยแล้ว ยกขึ้นสู่วิปัสสนา วิธีการดับทุกข์ด้วยมรรค ๘ มรรคมันเคลื่อนไหวมันหมุนแต่ละภาพ แต่ละคู่ แต่ละความหมายของมัน มหัตถจริย

แล้วมหัทศจรรย์กับใครวะ

มหัทศจรรย์กับตัวเอง มหัทศจรรย์ในจิตดวงนี้ มันเป็นสิ่งภายในที่บอกใครได้อย่างไร เว้นไว้
แต่ครูบาอาจารย์หรือผู้ที่ปฏิบัติเหมือนกัน รู้เหมือนกัน เห็นเหมือนกัน ไม่มีขัดไม่มีแย้ง นั่นคือ
วงการพระปฏิบัติในพระพุทธศาสนา เอวัง